

ESIETENDUS "TRAVIATA": ikka kord ja kord

Kirgastavad sa

Estonia Teater avas reede õhtul hiilg

HEILI VAUS

Vana loo võtab selles etenduses kokku isa Germonti üks liigutus: hetk enne II vaatuse eesriide lange-mist jõuab ta püsti tõsta tooli, mille ta poeg Alfredo on raevuhoos pika-li paisanud, kuuldes, et Violetta lä-heb tema juurest ära. Tool olgu korralikult püsti, olgu pealegi, et armastus sai pettusega lõhutud. Variserlikkus lahutab Alfredo ja Violetta.

Ikka ravimatud tiisikus ja armastus

Alexandre Dumas' noorema armastus oma ametist hinge ja vaimuan-nete poolest üle oleva kurtisaani vastu ("Kameeliadaam", 1852) sai aluseks ajast aega ühe populaarsema ooperi süžeele.

Alfredo räägib ballil armastusest kuulsale kurtisaanile, kellele noor-mehe siirus avab uue tundemaailma. Alfredo õe peigmees nõuab aga sugulaselt allilma daamiga häbi-väärse suhte lõpetamist. Alfredo isa, Georges Germont, tõttab seda nõudmist kurtisaanile edasi andma. Violetta jätab Alfredole kirja, et ei armasta teda enam ja lahkub. Järgneb mitmeid dramaatilisi stseene, millest kujukaim armastajate kohtumine ballil, kus solvunud Alfredo "maksab Violetta armastuse kinni" kaardilauas võidetud rahaga... Kuna nii tiisikus kui ka armastus on ravimatud haigused, raageb noore naise jõud kiiresti.

Külm, särav, kõle

"Ta väärrib paremat saatust kui kliiniline surm," on lavastaja Neeme Kuningas Violetta kohta öelnud. Lavastuse lõpus ei lange Violetta kokku, nagu on tavaline klišee, vaid juba teise dimensiooni üle läinuna tõuseb voodile, tõstab käed üles ja kirgastub.

Siin mängivad õudustäratava mõjuga kaasa peeglid, mis Violetta haigevoodi baldahhiini valgeid ribasid peegeldades muudavad need must-valges lavapildis otsekui sargakaunistuseks.

Külm, särav ja kõle peegelmaailm ongi lavastuse läbiv kujund. Esimeses vaatuses tõmbab paljude peeglitega pöördlava ka saali ühtsesse mänguruumi. Tehniliselt andekas lahendus – Violetta seisab lava servas seljaga publiku poole ja laulab tema ees seisvasse

ooper

Verdi
LA TRAVIATA

Dirigent: Paul Mägi

Lavastaja: Neeme Kuningas

Violetta: Elena Voznessenskaja
(Moskva)

Alfredo: Vello Jürna

Esiendus Estonia Teatris

19. detsembril

peeglisse – oskuslik helipeegeldus-efekt. Samas paistab peeglitest ka publik, luues illusiooni, et lava ja saal on üks ruum. Violetta seisab selles pöörlevas tühjuses üksi...

Surmas tugevam kui elus

Esiendusepäeva lõuna ajal haigestunud Nadia Kuremi asemel tuli lavale Jekaterinburgist pärit ja Moskva Suures Teatris just Violetta osaga läbimurde teinud Elena Voznessenskaja – väljapeetud mängulaadi ja erakordselt kauni häälega lauljanna. Ainuüksi tema värvi-kas ja nüansseeritud hääle loob rolli.

Tavaliselt voodil habisevate Violetta asemel on Kuninga lavastuse nimiosatäitjad surmas tugevamad kui elus, kolmas vaatus on psühholoogiliselt huvitavam kui teine. Nii on peategelanna lõpu-kirgastumine veenev.

Muigega algab, pisaraga lõppeb

Esiendus läks iga vaatusena aina paremaks. I vaatuses jahe professionaalne Violetta ja saamatu Alfredo panid lausa muigama. Vello Jürna tugevad küljed avanesid alles II vaatuses, kus tema dramaatilisem tenor lausa beniamino gigilikke volüüme hakkas omandama. I vaatuses naitvne lüürika ei sobi ta häälele ega natuurile, aga kättemak-sustseenis oli Jürna võrratu. Imelikul kombel oli III vaatuses Jürna-le ka õrnus täiesti saavutatav.

Teistest osatäitjates jäi enim meelde Vaike Kiik sarmika Florana ja vanameister Voldemar Kuslapi täpselt gradeeritud episood-roll parunina. Esienduse kõige kindlam ja psühholoogiliselt veenvam tegelane oli aga Paul Mägi juhatavat orkester.

VIATA": ikka kord ja kombed, tunded võivad oodata

/// Eesti Päevaleht
21. XII 1977

tavad sargapeegeldused

is reede õhtul hiilgava külalissopraniga Verdi ooperi etendused

ooper

Verdi
LA TRAVIATA

Dirigent: Paul Mägi

Lavastaja: Neeme Kuningas

Violetta: Elena Voznessenskaja
(Moskva)

Alfredo: Vello Jürna

Esietendus Estonia Teatris

19. detsembril

peeglisse – oskuslik helipeegeldus-efekt. Samas paistab peeglitest ka publik, luues illusiooni, et lava ja saal on üks ruum. Violetta seisab selles pöörlevas tühjuses üksi...

Surmas tugevam kui elus

Esietendusepäeva lõuna ajal haigestunud Nadia Kuremi asemel tuli lavale Jekaterinburgist pärit ja Moskva Suures Teatris just Violetta osaga läbimurde teinud Elena Voznessenskaja – väljapeetud mängulaadi ja erakordselt kauni häälega lauljanna. Ainuüksi tema värvikas ja nüansseeritud hääl loob rolli.

Tavaliselt voodil habisevate Violetta asemel on Kuninga lavastuse nimiosatäitjad surmas tugevamad kui elus, kolmas vaatus on psühholoogiliselt huvitavam kui teine. Nii on peategelanna lõpu-kirgastumine veenev.

Muigega algab, pisaraga lõpeb

Esietendus läks iga vaatusega aina paremaks. I vaatuse jahe professionaalne Violetta ja saamatu Alfredo panid lausa muigama. Vello Jürna tugevad küljed avanesid alles II vaatuses, kus tema dramaatilisem tenor lausa beniamino giglilikke volüüme hakkas omandama. I vaatuse naiivne lüürika ei sobi ta häälele ega naturile, aga kättemakustseenis oli Jürna võrratu. Imelikul kombel oli III vaatuses Jürnale ka õrnus täiesti saavutatav.

Teistest osatäitjates jäi enim meelde Vaike Kiik sarmika Florana ja vanameister Voldemar Kuslapi täpselt gradeeritud episood-roll parunina. Esietenduse kõige kindlam ja psühholoogiliselt veenvam tegelane oli aga Paul Mägi juhatavat orkester.

Violetta – külalissolist Elena Voznessenskaja – üksi pöörlevas, peegeldavas tühjuses.